2026/2467

6.11.2026

REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE (UE) 2026/2467 AL COMISIEI

din 5 noiembrie 2026

privind compensația financiară pentru consumatorii finali de combustibili și privind certificatele restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului ([1]), în special articolul 30f alineatul (5),

întrucât:

(1) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/2066 al Comisiei ([2]) prevede norme detaliate privind stabilirea *ex ante* a ponderii cantităților de combustibil eliberat pentru consum într-o activitate care intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE și, prin urmare, privind evitarea restituirii certificatelor pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului respectiv. Cu toate acestea, este posibil să nu fie întotdeauna posibilă identificarea corectă a categoriei de consumatori finali în toate cazurile, în special în cazul în care nu există o legătură directă de aprovizionare între entitatea reglementată și consumatorul final. În consecință, se poate întâmpla ca certificatele să fie restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă și ca costurile carbonului să fie transferate consumatorilor finali pentru emisiile generate de o activitate care nu intră sub incidența capitolului respectiv.

(2) Pentru a aborda situațiile în care dubla contabilizare sau restituirea certificatelor pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE nu poate fi evitată, normele privind acordarea de compensații financiare consumatorilor finali de combustibili de către statele membre trebuie stabilite în conformitate cu directiva respectivă. De asemenea, ar trebui adoptate norme privind raportarea datelor pentru a ajusta cantitatea de certificate emise la nivelul Uniunii în temeiul capitolului IVa din directiva respectivă pentru certificatele restituite pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului respectiv.

(3) Cantitatea de certificate compensate financiar de statele membre la un nivel peste zero va fi probabil mai mică decât numărul total de certificate restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE din mai multe motive. În primul rând, statele membre nu pot acorda un nivel pozitiv de compensare tuturor consumatorilor finali pentru emisiile generate de o activitate care nu intră în domeniul de aplicare al capitolului IVa din directiva respectivă. În al doilea rând, atunci când acordă compensații financiare, statele membre pot stabili praguri sub care nu acordă un nivel pozitiv de compensare pentru a limita sarcina administrativă. În al treilea rând, este posibil ca unii consumatori finali să nu solicite despăgubiri pe care le-ar putea primi. În al patrulea rând, este posibil ca statele membre să nu dispună de informații cu privire la cazurile în care entitățile reglementate au restituit certificate pentru emisiile aferente utilizărilor finale care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă.

(4) În cazul în care un stat membru a extins domeniul de aplicare al comercializării certificatelor de emisii la o activitate care nu este menționată în anexa III la Directiva 2003/87/CE, în conformitate cu articolul 30j din directiva respectivă, acest lucru poate reduce în mod semnificativ cantitatea de certificate restituite pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă. În acest caz, cantitatea de certificate compensate financiar de statul membru respectiv la un nivel peste zero este probabil cea mai fiabilă estimare a cantității de certificate care au fost restituite pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă.

([1]) JO L 275, 25.10.2003, p. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj.

([2]) Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/2066 al Comisiei din 19 decembrie 2018 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în temeiul Directivei 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 601/2012 al Comisiei (JO L 334, 31.12.2018, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj).

(5) În cazul în care un stat membru nu a extins domeniul de aplicare al comercializării certificatelor de emisii la o activitate care nu este menționată în anexa III la Directiva 2003/87/CE, numărul total de certificate restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă, corespunzător cantității totale de certificate compensate de statele membre la orice nivel, inclusiv zero, poate fi estimat cel mai bine ca diferența dintre emisiile verificate raportate în temeiul capitolului IVa din directiva respectivă și emisiile de CO_2 corespunzătoare unei activități care intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă și raportate în inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră ale statelor membre în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]).

(6) În temeiul articolului 30c alineatul (3) din Directiva 2003/87/CE, cantitatea de certificate emise la nivelul Uniunii în temeiul capitolului IVa din directiva respectivă se ajustează anual începând din 2029 în funcție de certificatele restituite pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului respectiv.

(7) Prin urmare, statele membre ar trebui să raporteze anual Comisiei informații pentru a stabili cantitatea de certificate restituite la nivelul Uniunii pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa.

(8) În conformitate cu articolul 30f din Directiva 2003/87/CE, statele membre pot acorda compensații financiare consumatorilor finali de combustibili în cazurile în care nu a fost posibil să se evite restituirea certificatelor pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă. Pentru a asigura integritatea de mediu a schemei de comercializare a certificatelor de emisii care intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă, o astfel de compensare ar trebui să fie proporțională, nediscriminatorie și strâns legată de costurile emisiilor de dioxid de carbon suportate. Metodele utilizate de statele membre pentru a se asigura că consumatorii finali eligibili pentru compensații financiare au suportat costuri ale carbonului din dubla contabilizare sau din acoperirea neintenționată ar trebui să includă verificarea faptului că entitățile reglementate relevante utilizează un factor implicit de includere în domeniul de aplicare egal cu 1 în planurile lor de monitorizare aprobate, care necesită un factor implicit de includere în domeniul de aplicare egal cu 1 pentru fluxurile de combustibil relevante, astfel cum se prevede la articolul 75l alineatul (6) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/2066, sau solicitarea de dovezi de la consumatorii finali.

(9) Statele membre ar trebui să dispună de flexibilitate în ceea ce privește metoda pe care o utilizează pentru a determina cantitatea de emisii de CO_2 care trebuie compensată, astfel încât să o poată adapta la activitatea în cauză și la tipul de consumatori finali eligibili și să limiteze sarcina administrativă, în măsura în care metoda generează o estimare fiabilă a emisiilor de CO_2.

(10) Statele membre ar trebui să stabilească perioada eligibilă pentru compensația financiară pentru a o adapta la activitatea în cauză și la tipul de consumatori finali. Perioada eligibilă ar putea fi lunară, trimestrială sau bianuală, dar nu ar trebui să depășească un an calendaristic pentru a rămâne coerentă cu ciclul anual al sistemului UE de comercializare a certificatelor de emisii și pentru a limita sarcina asupra consumatorilor finali în cadrul unei activități care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE.

(11) În conformitate cu articolul 30f alineatul (5) din Directiva 2003/87/CE, calculul compensației financiare pentru consumatorii finali de combustibili trebuie să se bazeze pe prețul mediu al certificatelor în cadrul licitațiilor din anul de raportare relevant. Prețul carbonului utilizat pentru a determina compensația ar trebui să fie prețul mediu din perioada eligibilă stabilită de statul membru în cauză atunci când combustibilul a fost achiziționat de consumatorii finali. Aceasta înseamnă că statele membre ar trebui să utilizeze prețul mediu al carbonului pentru perioada în care permit consumatorilor finali să solicite compensații, de exemplu prețul mediu lunar, trimestrial sau anual.

(12) Pentru a limita sarcina pentru consumatorii finali în cadrul unei activități care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE, compensația financiară ar trebui acordată în anul calendaristic următor anului perioadei eligibile.

([3]) Regulamentul (UE) 2018/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2018 privind guvernanța uniunii energetice și a acțiunilor climatice, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 663/2009 și (CE) nr. 715/2009 ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 94/22/CE, 98/70/CE, 2009/31/CE, 2009/73/CE, 2010/31/UE, 2012/27/UE și 2013/30/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, a Directivelor 2009/119/CE și (UE) 2015/652 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 525/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 328, 21.12.2018, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

(13) Pentru a permite Comisiei să monitorizeze aplicarea articolului 30f alineatul (5) din Directiva 2003/87/CE și a prezentului regulament de punere în aplicare, statele membre ar trebui să raporteze anual cu privire la compensația financiară pe care au acordat-o.

(14) Măsurile prevăzute în prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului privind schimbările climatice,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „consumator final", în sensul compensației financiare, înseamnă orice persoană fizică sau juridică care este utilizatorul final al combustibilului, astfel cum este definit la articolul 3 litera (af) din Directiva 2003/87/CE, pentru o activitate care nu intră sub incidența capitolului IVa din directiva respectivă;

2. „dublă contabilizare" înseamnă restituirea de certificate de către entitățile reglementate pentru eliberarea pentru consum a combustibililor în vederea utilizării într-o activitate menționată în anexa I la directiva respectivă;

3. „acoperire neintenționată" înseamnă restituirea de certificate de către entitățile reglementate pentru eliberarea pentru consum a combustibililor utilizați într-o activitate care nu este menționată nici în anexa I, nici în anexa III la Directiva 2003/87/CE și care nu face obiectul unei extinderi unilaterale în temeiul articolului 30j din directiva respectivă;

4. „compensație financiară" înseamnă compensarea, la orice nivel, inclusiv la nivelul zero, a unui consumator final pentru costurile emisiilor de dioxid de carbon suportate în legătură cu certificatele emise în temeiul capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE și restituite în caz de dublă contabilizare sau de acoperire neintenționată;

5. „perioadă eligibilă" înseamnă perioada în care a fost achiziționat combustibilul, astfel cum este definit la articolul 3 litera (af) din Directiva 2003/87/CE, și pentru care un consumator final poate solicita o compensație, pe baza frecvenței de aplicare definite de statul membru, sau, pentru o activitate menționată în anexa I la Directiva 2003/87/CE, perioada în care a fost utilizat combustibilul.

Articolul 2

Norme privind compensația financiară la un nivel mai mare decât zero

(1) Consumatorii finali eligibili pentru a primi compensații financiare trebuie să fi suportat costuri ale emisiilor de dioxid de carbon ca urmare a dublei contabilizări sau a acoperirii neintenționate.

(2) Metoda utilizată pentru a determina compensația financiară se bazează pe o estimare fiabilă a emisiilor de CO_2 generate de consumatorii finali care au fost taxați.

(3) Prețul pe tonă de CO_2 care urmează să fie utilizat pentru compensația financiară este media, în perioada eligibilă, a prețului licitațiilor desfășurate în conformitate cu actele delegate adoptate în temeiul articolului 10 alineatul (4) din Directiva 2003/87/CE pentru certificatele emise în temeiul capitolului IVa din directiva respectivă.

(4) Statele membre se asigură că se acordă compensații financiare pe baza unor criterii obiective, nediscriminatorii și transparente și că consumatorii finali care își desfășoară activitatea în același sector și în aceeași situație de fapt sunt compensați financiar în aceleași condiții.

(5) Perioada eligibilă pentru acordarea compensației financiare nu depășește un an calendaristic.

(6) Atunci când sunt eligibili pentru compensații financiare, consumatorii finali primesc compensația respectivă în anul calendaristic următor anului perioadei eligibile.

Articolul 3

Raportarea cu privire la compensația financiară

Statele membre transmit anual Comisiei un raport cu informații privind compensarea financiară în conformitate cu formatul prevăzut în anexa I. Acestea transmit Comisiei rapoartele anuale până la data de 30 iunie a anului următor anului în care a fost acordată compensația financiară.

Articolul 4

Cantitatea de certificate restituite pentru emisii care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE

(1) În cazul în care un stat membru nu a extins domeniul de aplicare al comercializării certificatelor de emisii la o activitate care nu este menționată în anexa III la Directiva 2003/87/CE, cantitatea anuală de certificate restituite în statul membru respectiv pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE, corespunzătoare cantității totale de certificate compensate la orice nivel, inclusiv la nivelul zero, se determină ca fiind diferența dintre emisiile verificate raportate în temeiul articolului 30f alineatul (2) din directiva respectivă și emisiile de CO_2 corespunzătoare unei activități menționate în anexa III la Directiva 2003/87/CE, calculate pe baza emisiilor raportate în temeiul articolului 26 din Regulamentul (UE) 2018/1999.

(2) Începând din 2030, statele membre raportează Comisiei, până la data de 30 iunie a fiecărui an, datele privind emisiile necesare pentru calcularea emisiilor de CO_2 corespunzătoare unei activități care intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE, în conformitate cu modelul din anexa II, începând cu datele aferente anului 2028.

Pentru transmiterea datelor privind emisiile menționate la primul paragraf, statele membre utilizează orientări metodologice și modele electronice sau formate de fișiere specifice furnizate de Comisie.

În cazul în care un raport anual nu este disponibil sau este incomplet până la termenul menționat la primul paragraf, cantitatea de certificate pentru raportul respectiv se stabilește pe baza orientărilor metodologice furnizate de Comisie.

(3) Un stat membru care a extins unilateral o activitate menționată în anexa III la Directiva 2003/87/CE în temeiul articolului 30j din directiva respectivă este scutit de obligația prevăzută la alineatul (2) de la prezentul articol, cu condiția ca:

(a) emisiile medii pentru 2016, 2017 și 2018 provenite din activități suplimentare care fac obiectul schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii în statul membru în cauză în temeiul articolului 30j din Directiva 2003/87/CE să reprezinte o cantitate de emisii cel puțin echivalentă cu emisiile naționale de CO_2 din categoria de sursă 1A4c pentru aceiași ani;

(b) statul membru în cauză să fi instituit și menținut o măsură de acordare a unei compensații financiare la un nivel peste zero pentru dubla contabilizare. Derogarea menționată la primul paragraf se aplică raportării datelor pentru anii următori aprobării extinderii unilaterale.

În cazul unei extinderi unilaterale a activității în temeiul primului paragraf și dacă sunt îndeplinite condițiile de la literele (a) și (b), cantitatea anuală de certificate restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE se stabilește pe baza cantității totale de emisii compensate financiar la un nivel peste zero de către statul membru în cauză și raportate în temeiul articolului 3 din prezentul regulament.

(4) Un stat membru care a extins unilateral o activitate menționată în anexa III la Directiva 2003/87/CE în temeiul articolului 30j din directiva respectivă este scutit de obligația prevăzută la alineatul (2) de la prezentul articol. Această derogare se aplică raportării datelor pentru anii următori aprobării extinderii unilaterale și cu condiția ca:

(a) activitatea suplimentară care face obiectul schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii în statul membru în cauză în temeiul articolului 30j din Directiva 2003/87/CE să nu includă activitățile agricole acoperite de codul categoriei de sursă 1A4c;

(b) statul membru în cauză să fi solicitat un factor implicit de includere în domeniul de aplicare egal cu 1 în sensul articolului 75l alineatul (6) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2018/2066 pentru toate fluxurile de combustibil utilizate în activitățile agricole încadrate la codul categoriei de sursă 1A4c;

(c) statul membru în cauză să fi instituit și menținut o măsură de acordare a unei compensații financiare la un nivel peste zero pentru dubla contabilizare.

În cazul extinderii unilaterale a activității în temeiul primului paragraf și dacă sunt îndeplinite condițiile de la literele (a), (b) și (c), cantitatea anuală de certificate restituite pentru emisiile care nu intră sub incidența capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE se determină pe baza (i) cantității totale de emisii provenite de la o activitate care nu este inclusă în codul categoriei de sursă 1A4c, care a fost compensată financiar la un nivel peste zero și a fost raportată în temeiul articolului 3 din prezentul regulament și (ii) a cantității de emisii de CO_2 raportate în codul categoriei de sursă 1A4c pentru anul relevant în cadrul inventarului național al gazelor cu efect de seră în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1999.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 5 noiembrie 2026.

Pentru Comisie
Președinta
Ursula VON DER LEYEN

ANEXA I

Informații privind compensațiile financiare

Informații care trebuie incluse în rapoartele menționate la articolul 3:

1. denumirea măsurii de compensare financiară;
2. data de începere a măsurii de compensare financiară;
3. activitatea care face obiectul măsurii de compensare financiară, inclusiv codul corespunzător al categoriei de surse din formatul comun de raportare (CRF) [astfel cum este definit în Orientările din 2006 ale Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC) pentru inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră];
4. informații privind modul în care este concepută măsura:
   (a) autoritatea competentă;
   (b) pragul/pragurile minim(e) de eligibilitate pentru compensare;
   (c) perioada eligibilă și termenul de depunere a cererilor;
   (d) descrierea metodei utilizate pentru determinarea emisiilor de CO_2;
   (e) prețul mediu al certificatelor utilizat pentru calcularea compensației financiare pentru fiecare perioadă eligibilă;
5. numărul de consumatori finali de combustibil compensați în cadrul măsurii în anul precedent;
6. cantitatea echivalentă de emisii de CO_2 compensată financiar la un nivel zero în anul precedent;
7. valoarea totală a compensației financiare acordate în cadrul măsurii în anul precedent.

ANEXA II

Date referitoare la emisii corespunzătoare activității care face obiectul capitolului IVa din Directiva 2003/87/CE

Informații care trebuie incluse în rapoartele menționate la articolul 4:

1. emisiile anuale verificate ale unei activități reglementate de anexa I la Directiva 2003/87/CE provenite din arderea combustibililor în categoriile de surse cu format de raportare comun (CRF) care nu sunt reglementate de anexa III la directiva respectivă, inclusiv emisiile generate de activitatea reglementată de anexa I la directiva respectivă și înregistrate la codurile categoriilor de surse CRF 1B, 1C, 1A3e (i) și 1A4c;
2. emisiile anuale de CO_2 de proces în categoriile de surse CRF 2A, 2B și 2C generate în afara activității definite în anexa I la Directiva 2003/87/CE;
3. emisiile anuale de CO_2 provenite din arderea turbei în categoriile de surse CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a și 1A4b care nu intră în domeniul de activitate definit în anexa I la Directiva 2003/87/CE;
4. emisiile anuale de CO_2 provenite din arderea deșeurilor municipale și a deșeurilor periculoase în activitatea definită în anexa III la Directiva 2003/87/CE;
5. emisiile anuale de CO_2 provenite din arderea combustibililor în instalații care fac obiectul unor măsuri echivalente în temeiul articolului 27 din Directiva 2003/87/CE;
6. emisiile anuale de CO_2 provenite din arderea combustibililor ca urmare a utilizării vehiculelor agricole pe drumuri pavate care sunt raportate în categoria de surse CRF 1A3b;
7. emisiile anuale de CO_2 provenite din arderea combustibililor în activitatea pe care statul membru în cauză a inclus-o în schemă în temeiul articolului 30j din Directiva 2003/87/CE;
8. orice alte emisii anuale de CO_2 înregistrate în categoriile de surse CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a și 1A4b care nu se încadrează în domeniul de activitate reglementat de capitolul IVa din Directiva 2003/87/CE și care nu sunt incluse la punctele 1-7.

Codurile categoriilor de surse CRF sunt definite în Orientările IPCC din 2006 pentru inventarele naționale ale gazelor cu efect de seră.